

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobce: D.M., nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 22.1.2015, č.j. KrÚ 4852/2015/ODSH/8,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Litomyšl ze dne 24.11.2014, č.j. MěÚ Litomyšl 32771/2014/, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, v platném znění, přičemž tohoto přestupku se dopustil tím, že dne 25.9.2014 v 12:56 hod. překročil jako řidič osobního motorového vozidla tov. zn. Škoda Octavia, registrační značky (spz) „X“, nejvyšší dovolenou rychlost na silnici č. I/35 v km 169, u obce Gajer, ve směru od obce Svitavy na obec Litomyšl, neboť překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec stanovenou obecnou

úpravou provozu na pozemních komunikacích (90 km/h) nejméně o 44 km/h (po odečtení přípustné odchylky měřicího zařízení ve výši $\pm 3 \%$), čímž porušil ustanovení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu. Za tento přestupek byla uložena žalobci pokuta ve výši 3.000 Kč a povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1.000 Kč. Žalobce odůvodnil žalobu následujícím způsobem:

Předně uvedl věcnou námitku týkající se údajně chybného měření rychlosti zmíněného vozidla žalobcem jako přestupcem, měření bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze tohoto měřicího zařízení, v řízení nebyl proveden jako důkaz manuál pro měřicí zařízení – návod k obsluze RAMER – 7CCD, správní orgán neprokázal, že měřicí zařízení mělo v době měření platné ověření. Chybu měření spatřoval v tom, že měření bylo prováděno v zatáčce, což návod k obsluze neumožňuje, dle žalobcem předložené fotografie bylo vozidlo „*nakloněno na pravou stranu*“, dále se na tomto úseku silnice nacházejí zatáčky, což neumožňuje měření rychlosti rychloměrem RAMER – 7CCD, k tomu uvedl své úvahy na vliv tzv. Dopplerova efektu na měření rychlosti vozidla. Tuto věcnou námitku uplatnil až v žalobě, když mu dříve nebylo dosud „*nic známo*“ o podmínkách použití radarových rychloměrů, a teprve „*poté, co mu bylo doručeno žalobou napadené rozhodnutí, si uvědomil, že je věc vážná, a předal svoji věc advokátovi*“. Tím vysvětloval to, že tuto námitku neuvedl v odvolání proti rozhodnutí o přestupku, které podal v blanketní formě. Sice byl vyzván k doplnění blanketního odvolání, avšak výzvu k doplnění považoval za nesrozumitelnou, když výzva neobsahovala poučení o následcích marného uplynutí lhůty v ní stanovené. Poukázal na poučovací povinnost správních orgánů dle ust. § 4 odst. 2 správního řádu. Namítl, že ve výroku rozhodnutí nebylo dostatečně specifikováno místo spáchání skutku, výrok je nezákonný pro nepřezkoumatelnost. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na žalované rozhodnutí, poukázal i na konstantní soudní judikaturu NSS vztahující se k případu, kdy žalobce jako přestupce podal blanketní odvolání a věcné námitky uplatnil až v žalobě. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „*s.ř.s.*“), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Zásadním a pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí rozhodným hlediskem byla skutečnost, že v projednávané věci byla dostatečně prokázána vina žalobce, která zpravidla postačuje k vydání rozhodnutí, že se obviněný (žalobce) dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3As 9/2013-35). Krajský soud považuje za vhodné předeslat, že podle názoru vysloveného v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14.1.2014, č.j. 5 As 126/2011-68, publikovaném pod č. 3014/2014 Sb. NSS, „*v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku.*“ V nyní posuzované věci správní orgány dostaly tomuto požadavku. Podklady, které správní orgány použily ke zjištění skutkového stavu a k prokázání žalobcovy viny, plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se žalobce dopustil zmíněného přestupku (což bylo v daném případě splněno), proto nemohla být žaloba úspěšná, když žalobcem uplatněné námitky nemohly samo o sobě bez dalšího vyvrátit závěry správního orgánu o existenci viny žalobce. Z průběhu dosavadního řízení je zřejmé, že podkladem pro rozhodnutí bylo

oznámení o spáchaném přestupku, osvědčení zasahujících policistů pro užívání měřicího zařízení, ověřovací list měřicího zařízení a záznam průběhu měření včetně fotodokumentace, což jsou dostatečné důkazní prostředky k objasnění skutkového stavu věci, zvláště pak za situace, kdy sám žalobce nepopíral, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3 As 9/2013-35).

V přestupkovém řízení je správní orgán povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, což vyjadřuje zásadu materiální pravdy, podle které správní orgán opatřuje potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, z úřední povinnosti, zjišťuje všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného, jakož i provádí důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Správní orgán hodnotí důkazy podle své úvahy; každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti (§ 3, § 50 a § 52 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění).

Správní orgán I. stupně provedl dokazování, přičemž z podkladů rozhodnutí vyplývá nepochybný závěr o vině žalobce. Důkaz o rychlosti žalobce byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl použit po dobu platnosti provedeného ověření, což splňuje zákonný požadavek dle ust. § 11 odst. 1 zák. č. 505/1990 Sb., o metrologii, v platném znění (dále jen „zákon o metrologii“). Pokud žalobce zpochybňoval výsledek a způsob měření rychlosti jím řízeného vozidla, je třeba poukázat na ust. § 11 odst. 4 zákona o metrologii, podle něhož u měřidel, pokud jsou používána za okolností, kdy nesprávných měření mohou být významně poškozeny zájmy osob, je poškozená strana oprávněna vyžádat si jejich ověření nebo kalibraci a vydání osvědčení o výsledku. Ověřením uvedeného měřicího přístroje, jako měřidla, se potvrzuje, že tento přístroj jako měřidlo má požadované metrologické vlastnosti a pro danou věc je zásadní to, což v podstatě uvedly oba správní orgány ve svých rozhodnutích ve vztahu k hodnocení provedených důkazů, když vycházely z platného ověřovacího listu zmíněného měřicího zařízení a ze skutečnosti, že osoby provádějící měření byly proškoleny. Jestliže důkaz o rychlosti žalobce byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen, přičemž o jeho identitě není žádná pochybnost a byl použit po dobu platnosti provedeného měření (§ 11 odst. 1 zákona o metrologii) a policista provádějící měření byl seznámen, proškolen a oprávněn obsluhovat dané měřicí zařízení, tak žalobcova věcná námitka zpochybňující měření nemůže sama o sobě bez dalšího zpochybnit závěry správních orgánů o spáchaní přestupku. Skutkový stav věci byl spolehlivě zjištěn a nebylo třeba jej doplňovat dalším dokazováním.

Navíc, a to soud považuje za zcela rozhodné a postačující k odmítnutí věcných námitek žalobce proti výsledku měření rychlosti vozidla řízeného žalobcem, tuto věcnou námitku (včetně úvah žalobce o vlivu Dopplerova efektu) neuplatnil žalobce v odvolání, které podal pouze v blanketní formě, ale až v žalobě. A k tomu se zásadním způsobem vyslovil již i NSS v rozsudku ze dne 23.4.2015, č.j. 2 As 215/2014-43:

„Nejvyšší správní soud má dále za to, že je obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu svých námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová. V každém případě však platí, že obviněný z přestupku může uplatňovat nové skutečnosti a navrhopvat nové důkazy i v odvolání; přičemž omezení

stanovené v § 82 odst. 4 správního řádu na řízení o přestupku nedopadá (viz rozsudek č. j. 1 As 96/2008 – 115). Právo obviněného na obhajobu (§ 73 odst. 2 zákona o přestupcích) tedy pojmově vylučuje uplatnění striktní zásady koncentrace v přestupkovém řízení. Správní orgány se musí vždy vypořádat se všemi tvrzeními a důkazními návrhy obviněného z přestupku, přičemž jen relevantní a pro materiální zjištění skutkového stavu podstatné důkazní návrhy je třeba v přestupkovém řízení provést.

Nejvyšší správní soud také předesílá, že jakkoliv je správní soudnictví podrobena principu plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. Jinak řečeno, účastník správního řízení nemůže svoji liknavost zhojit až v řízení soudním. V takovém případě by byla totiž popřena samotná koncepce správního soudnictví založená na následném přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí.

V nyní projednávané věci správní orgány zjistily skutkový stav tak, že měly nade vší rozumnou pochybnost za prokázané, že se deliktního jednání dopustil stěžovatel, a to tak, jak to vyplývalo z provedeného dokazování. Nutno zdůraznit, že stěžovatel zůstal v průběhu celého přestupkového řízení zcela pasivní a takto pasivní byl i jeho zmocněnec.....

Stěžovatel se sice proti prvostupňovému rozhodnutí odvolal, svoje odvolání však neodůvodnil a nedoplnil jej ani po obstarání kopie spisového materiálu, a ani poté, co byl žalovaným vyzván k jeho doplnění. Stěžovatel tak mohl veškeré své námitky uplatnit před žalovaným v řízení o odvolání, což však v důsledku své pasivity, resp. pasivity svého zmocněnce, neučinil. Na tomto místě nutno upozornit, že zastoupení v přestupkovém řízení není povinné, a stěžovateli tak nutno přičíst rovněž odpovědnost za výběr zástupce pro toto řízení. Nehájil-li zvolený zástupce náležitě stěžovatelova práva, nese následky své volby stěžovatel sám.

Jak již bylo uvedeno výše, stěžovatel ani jeho zástupce kromě zaslání omluvy z jednání a podání blanketního odvolání, které ani k výzvě nedoplňli, žádným způsobem se správními orgány nekomunikovali. Žalovaný proto přezkoumal prvostupňové rozhodnutí v rámci revizního principu (§ 89 odst. 2 správního řádu) a dospěl k závěru, že toto rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy (srov. rozsudek ze dne 13. 2. 2008, č. j. 2 As 56/2007 – 71, publ. pod č. 1580/2008 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud upozorňuje, že odvolání jako řádný opravný prostředek je plně v dispozici toho kdo jej podal. Je to odvolatel, který má vymezit, s jakým okruhem otázek se má odvolací orgán vypořádat v souladu s příslušnou právní úpravou; nikdo jiný proto jeho úlohu a pozici nemůže nahradit. Pro odvolání ve správním (přestupkovém řízení) platí, pokud jde o rozsah přezkumu, tzv. omezený revizní princip. Při uplatnění tohoto principu přezkoumává odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy v plném rozsahu. Správnost rozhodnutí však přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání nebo tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Řada skutkových otázek a v návaznosti i právních otázek, které je třeba řešit, totiž může být známa po přečtení odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pouze odvolateli. V případě, je-li podáno toliko blanketní odvolání, bez uplatnění jakýchkoli právních nebo skutkových námitek, je povinností správního orgánu přezkoumat v zásadě toliko soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy. V nyní projednávané věci žalovaný usoudil, že správní orgán prvního stupně opatřil dostatek důkazů o tom, že právě stěžovatel naplnil skutkovou podstatu, která mu byla kladena za vinu. Vycházel zejména z videozáznamu, z něž je patrná registrační značka vozidla a rychlost,

kteřá byla vozidlu naměřena. Je z něj rovněž zřejmé, že při měření rychlosti nedošlo k rozdílu v rychlosti měřícího a měřeného vozidla a že měřené vozidlo měla hlídka Policie ČR neustále na dohled, v důsledku čehož lze vyloučit záměnu s jiným vozidlem. Po provedeném měření z vozidla vystoupil stěžovatel, jenž byl na místě ztotožněn. Žalovaný považoval závěry prvostupňového rozhodnutí za správné, učiněné na základě správného hodnocení důkazů a na základě úplného důkazního řízení.....

S ohledem na shora uvedené konstatování, že správní soudnictví tady není proto, aby suplovalo řízení před správním orgánem, a rovněž s ohledem na omezený revizní přezkum v odvolacím řízení nelze v řízení před správními soudy posoudit důvodnost námitky ohledně nepřesnosti GPS souřadnic, která byla účelově uplatněna až v řízení před krajským soudem. Správní orgány důkaz videozáznamem provedly, řádně jej hodnotily samostatně i spolu s ostatními důkazy a dospěly k jednoznačnému závěru o tom, že stěžovatel předmětný přestupek spáchal. Domníval-li se stěžovatel, že správní orgán prvního stupně pochybil, nic mu nebránilo tato skutková zjištění rozporovat již v odvolacím řízení. Poněvadž však nyní namítaná skutečnost ohledně provedeného měření nebyla ve správním řízení žádným způsobem rozporována, a nevyvolávala tak pochybnosti, nebylo povinností správních orgánů se jí nijak zvlášť; tj. preventivně, zabývat ani v řízení v prvním stupni a, s ohledem na rozsah přezkumu, ani v řízení odvolacím. Smyslem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily. Vzhledem k pasivitě stěžovatele v průběhu celého správního řízení nelze jeho námitku ohledně souřadnic GPS v současné fázi řízení projednat, neboť nebyla v důsledku pasivity stěžovatele přezkoumávána v průběhu správního řízení.“

V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č.j. 7 As 83/2015-56, se k uvedené problematice uvádí následující:

„Jak Nejvyšší správní soud konstantně dovozuje z výše citovaného ust. § 77 odst. 2 s. ř. s., správní soudnictví není pokračováním správního řízení a určité skutečnosti je možné posuzovat nově až zde, a žalobce proto může uvádět také nové, ve správním řízení neuplatněné, důvody (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007 - 62, č. Sb. NSS 1742/2009). Stále však platí, že v souladu s ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Žalobce proto nemůže v žalobě uvádět nová skutková tvrzení, jejichž cílem je rozšířit či změnit skutkový stav, ze kterého napadené rozhodnutí vycházelo.“ Jak tedy shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006 - 99, „soud při svém rozhodování nesmí být omezen ve skutkových otázkách jen tím, co zde nalezl správní orgán [...]. Není však cílem soudního přezkumu ve správním soudnictví nahrazovat činnost správního orgánu. [...] nově prováděné dokazování tedy vždy musí směřovat výlučně k osvědčení skutkového stavu v době rozhodování správního orgánu; ke skutkovým novotám se zásadně nepřihlíží.“ V souladu s těmito závěry Nejvyšší správní soud dále v rozsudku ze dne 22. 5. 2009, č. j. 2 Afs 35/2009 - 91 (Sb. NSS 1906/2009), vyslovil, že „je třeba v každém případě nalézat rozumnou rovnováhu, zohledňující jednak zásadu plné jurisdikce rozhodování správního soudu na straně jedné, a zamezující zjevným obstrukcím ze strany daňového subjektu na straně druhé, který si jejich existence v konkrétním případě mohl být dobře vědom, nicméně rozhodne se je uplatnit až v žalobním řízení z důvodu jakési procesní taktiky. Na provedení důkazů nově

navržených v řízení před krajským soudem je proto třeba trvat tehdy, pokud (1.) soud přesvědčivě neodůvodní nadbytečnost jejich provedení (viz bod 42) a (2.) tyto důkazy nemohly být navrženy již v řízení odvolacím, a to kupř. proto, že odvolací rozhodnutí (resp. důvody, na nichž je založeno) bylo pro daňový subjekt objektivně překvapivé, anebo že toto řízení bylo zatíženo zásadními vadami (např. nebylo umožněno důkazní návrhy podat, finanční orgán je odmítl přijmout atp.).“ V rozsudcích ze dne 25. 1. 2012, č. j. 1 As 148/2011 - 52, či ze dne 3. 2. 2010, č. j. 1 Afs 103/2009 - 232 (č. 2033/2010 Sb. NSS), pak doplnil, že „[v] souladu s všeobecně uznávanou právní zásadou vigilantibus iura scripta sunt (zákony jsou psány pro bdělé) tak správní soudy zásadně nemohou napravovat procesní pasivitu účastníka řízení, který nebyl v průběhu správního řízení co do svých tvrzení a co do návrhů důkazů nijak aktivní, a skutková tvrzení uplatnil poprvé teprve v řízení před správními soudy.“

I z tohoto důvodu nemohla být žaloba ve vztahu k těmto věcným námitkám být úspěšná, když žalobce si nestřežil svá práva dostatečně sám, přestože byl v řízení zastoupen zmocněncem Ing. M. J., který, jak je soudu známo z jeho rozhodovací praxe, přestupce v daných věcech obvykle často zastupuje, takže měl si být vědom důsledků podání blanketního odvolání. Ostatně podávání blanketního odvolání je součástí obstrukční a účelové strategie v případech zastupovaných tímto zmocněncem a celou řadou dalších zmocněnců, v případech, kdy následně žalobce nikoliv náhodou zastupuje Mgr. Topol, tj. jako v tomto případě.

Krajskému soudu z již dlouhé řady jiných věcí (např. sp. 52 A 60/2014, 52 A 30/2014, 52 A 32/2014, a 52 A 80/2014) je známo, že v obdobných případech zastupovaných v záhlaví tohoto rozsudku jmenovaným advokátem volí zmocněnci žalobců (R. K., dále M. V., zmíněný M. J., K. S., P. K.) stejnou či obdobnou procesní strategii. Vždy uplatňují požadavek na doručování písemností na jimi udané e-mailové adresy, převzetí resp. doručení písemností ovšem dle ust. § 19 odst. 8 správního řádu následně nepotvrdí. Písemnost (tedy i rozhodnutí) je jim doručována na adresu trvalého pobytu, vhozena do schránky a doručena fikcí, neboť zásilky zmocněnec nepřebírá. Žalobce pak v žalobě prostřednictvím tohoto stejného právního zástupce zpochybňuje toto doručování. Jedná se o stejnou procesní strategii, na první pohled dle předem připraveného scénáře. Ten však používá žalobce v různých verzích (např. v průběhu přestupkového řízení, když zmocněnec hraje roli „mrtvého brouka“ a nereaguje, nepřebírá písemnosti správního orgánu), tak zmocní třetí osobu, aby nahlédla do spisu, a v žalobě podané ve lhůtě jí počítané od tohoto nahlédnutí různými způsoby zpochybňuje doručení konečného rozhodnutí ve věci (např. z bohaté škály zdejších soudem řešených těchto věcí namátkou věc pod sp. zn. 52 A 9/2014 či již zmíněný vedený pod sp. zn. 52 A 80/2014). Obdobný případ řešil i NSS, který k tomu uvedl, že „není náhodou, že v obdobných věcech se stejnou procesní strategií, účelového charakteru, sledující již zcela evidentně mimoprocesní cíle“ (viz rozsudek NSS ze dne 4.5.2011, č.j. 1As 27/2011-81, uveřejněný ve sbírce NSS pod č. 2452/2012, s odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 25.9.1996, sp. zn. III. ÚS 83/96, dále i rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60) „přebírá zastoupení v záhlaví uvedený advokát“ (k tomuto zástupci a uvedené procesní strategii srov. rozsudek NSS ze dne 3.7.2014, č.j. 9 As 162/2014-31). V jiném rozsudku NSS (ze dne 17.10.2014, č.j. 4 As 171/2014-26) rovněž obdobně hodnotí zkušenosti s případy zastupovaným jmenovaným advokátem (dr. Topol) takto: „Nejvyšší správní soud konečně považuje za potřebné zdůraznit, že popsaná procesní strategie, kterou zvolil žalobce v řízení před správními orgány a poté v žalobě v nyní posuzované věci, je zdejšímu soudu známa z jeho úřední činnosti například ve věci vedené pod sp. zn. 3 As 139/2014, sp. zn. 9 As 162/2014 nebo sp. zn. 9 As 144/2014.

Jedná se vždy o stejný mechanismus, kdy je účastník správního řízení zastoupen na základě plné moci předložené v kopii a udělené třetí osobě (zpravidla zmocněnci R. K.), který požádá o doručování na elektronickou adresu a následně nepotvrdí převzetí takto doručované písemnosti dle § 19 odst. 8 správního řádu, písemnost se proto doručuje na adresu trvalého pobytu tohoto zmocněnce, kde je písemnost doručena fikcí s následným vhozením do domovní schránky a posléze (s odstupem delší doby) účastník správního řízení (obviněný z přestupku), zmocní další osobu (zde K. S.) k nahlédnutí do správního spisu, pořízení jeho kopie, a v žalobě, kterou následně žalobce podává, je zpochybňována jak správnost doručování zmocněnci, tak i samotné zmocnění zástupce ve správním řízení na základě kopie plné moci. Je také pravidlem, že v řízení o žalobě před správními soudy zastupuje žalobce vždy stejný advokát. Jedná se tedy o promyšlenou procesní taktiku, která má za cíl protahovat správní řízení a dosáhnout prekluze odpovědnosti za přestupek.“

K osobě zmocněnce, účelově a obstrukčně jednajícího M. J., soud dále uvádí z již bohaté judikatury následující:

Jako obstrukční vyhodnotil postupy M. J. též Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 27. 11. 2014, č. j. 10 As 203/2014-48, ze dne 31. 10. 2014, č. j. 8 As 119/2014-34, či v rozsudku ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4As 63/2015 - 52, v jehož odůvodnění (pod bodem 38) Nejvyšší správní soud uvedl: „*Správní orgány správně zohlednily nedostatek formy podání, jehož prostřednictvím byla omluva učiněna, že toto podání došlo správnímu orgánu prvního stupně těsně před nařízeným jednáním, omluvu zaslala osoba, která nedoložila, že je zmocněncem stěžovatele (nepředložila plnou moc, respektive jí předložená plná moc vůbec nebyla podepsána stěžovatelem – plnou moc podepsanou stěžovatelem předložil Ing. J. až na výzvu v odvolacím řízení), tento, zmocněnec’ převzal dle svého tvrzení zastoupení stěžovatele v době své pracovní neschopnosti, tedy když věděl, že nebude moci činit potřebné úkony v řízení. Správně pak byla zohledněna skutečnost, že správním orgánům i soudům je z úřední činnosti známa osoba Ing. M. J., který opakovaně zastupuje obviněné v přestupkových řízeních, přičemž pravidelně využívá obdobného postupu, kdy se snaží zdržet řízení opakovanými omluvami z nařízených ústních jednání (mimo krajským soudem uváděných věcí srov. též rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové z 30. 7. 2014, č. j. 30 A 38/2014 - 45). Za těchto okolností nelze než aprobovat postup správního orgánu prvního stupně, který takovouto „omluvu“ neakceptoval a přestupek projednal v nepřítomnosti stěžovatele, respektive jeho domnělého, zmocněnce’.*

Obdobně Krajský soud v Praze v odůvodnění rozsudku ze dne 8. 4. 2015, č. j. 46 A 33/2015 – 25 (ústavní stížnost proti tomuto rozsudku Ústavní soud odmítl usnesením ze dne 12. 5. 2015, sp. zn. IV. ÚS 1224/15, jako zjevně neopodstatněnou), uvedl: „*O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 8 s. ř. s. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, a to z důvodu, že zasílání skenu plné moci představuje z jeho strany případ sofistikované procesní obstrukce, jejímž účelem je dosažení zániku přestupkové odpovědnosti v důsledku uplynutí prekluzivní lhůty podle § 20 přestupkového zákona. Uvedené vyplývá jak ze skutkových okolností řešených v rozsudcích NSS ze dne 27. 11. 2014, č. j. 10 As 203/2014-48, a ze dne 31. 10. 2014, č. j. 8 As 119/2014-34, kde totožného postupu téhož zmocněnce bylo následně využíváno ke zpochybnění existence plné moci, tak i z použití obdobné strategie dalšími zmocněnci, jako např. v případech řešených rozsudky NSS ze dne 3. 7. 2014, č. j. 9 As 162/2014-31, ze dne 7. 8. 2014, č. j. 10 As 151/2014-33 nebo ze dne 17. 10. 2014, č. j. 4 As 171/2014-26.“*

Z výše popsaného způsobu jednání vyplývá jen indicie o tom, že tento zmocněnec (ostatně jako řada dalších výše jmenovaných zmocněnců v obdobných případech zastupovaných stejným advokátem) sloužil pouze obstrukčním záměrům, nikoliv oprávněným zájmům žalobce na poskytnutí skutečné (nikoliv obstrukční a účelové) právní ochrany žalobce, přičemž žaloba je jen nedokonalým pokusem o legalizaci takového postupu.

O zastupování Mgr. Topolem v případech obstrukčně a účelové jednajících zmocněnců a o celé této obstrukční strategii svědčí i dále krajský soudem vybraný a k dokreslení případ řešený a takto vyhodnocený NSS v rozsudku ze dne 31.7.2015, č.j. 8 As 180/2014-45, týkající se problematiky plné moci předložené ve správním řízení jedním z uvedených nechvalně „známých“ zmocněnců, M. V. Podstatný je pak závěr NSS o tom, že takové je obstrukčního charakteru a nepožívá soudní ochrany:

„Magistrát se nespokojil s plnou mocí v této formě ve snaze předejít následným námitkám její neplatnosti ze strany stěžovatele, jak žalovaný uvedl ve vyjádření k žalobě ze dne 14. 8. 2014: „Z důvodu procesní opatrnosti, kdy datovou schránkou byla zaslána prostá kopie plné moci, pak vyžadoval kvalifikovanější ověření platnosti takto udělené plné moci 8 As 180/2014 – 48 předložením originálu plné moci, a to právě s ohledem na to, že je Magistrátu města Pardubic i žalovanému z úřední činnosti známo, že je samotným zmocněncem žalobce (Mgr. Jaroslavem Topolem) následně v rámci žaloby ve správním soudnictví namítána právě ta skutečnost, že v rámci elektronického podání se zaručeným elektronickým podpisem byla zaslána právě jen kopie plné moci, která měla následně pozbýt účinnosti.“

Žalovaným popsanou procesní taktiku identifikoval i Nejvyšší správní soud v již zmíněném rozsudku čj. 4 As 171/2014 – 26: „Nejvyšší správní soud konečně považuje za potřebné zdůraznit, že popsaná procesní strategie, kterou zvolil žalobce v řízení před správními orgány a poté v žalobě v nyní posuzované věci, je zdejšímu soudu známa z jeho úřední činnosti například ve věci vedené pod sp. zn. 3 As 139/2014, sp. zn. 9 As 162/2014 nebo sp. zn. 9 As 144/2014. Jedná se vždy o stejný mechanismus, kdy je účastník správního řízení zastoupen na základě plné moci předložené v kopii a udělené třetí osobě (zpravidla zmocněnci R. K.), který požádá o doručování na elektronickou adresu a následně nepotvrdí převzetí takto doručované písemnosti dle § 19 odst. 8 správního řádu, písemnost se proto doručuje na adresu trvalého pobytu tohoto zmocněnce, kde je písemnost doručena fikcí s následným vhozením do domovní schránky a posléze (s odstupem delší doby) účastník správního řízení (obviněný z přestupku), zmocní další osobu (zde K. S.) k nahlédnutí do správního spisu, pořízení jeho kopie, a v žalobě, kterou následně žalobce podává, je zpochybňována jak správnost doručování zmocněnci, tak i samotné zmocnění zástupce ve správním řízení na základě kopie plné moci. Je také pravidlem, že v řízení o žalobě před správními soudy zastupuje žalobce vždy stejný advokát (pozn. NSS: Mgr. Jaroslav Topol). Jedná se tedy o promyšlenou procesní taktiku, která má za cíl protahovat správní řízení a dosáhnout prekluze odpovědnosti za přestupek.“ Argumentaci týkající se absence řádného zmocnění, stejně jako námitku zmocnění zástupce „pouze k jednání aktivnímu, nikoliv již k „pasivnímu“ přijímání doručovaných písemností“ pak soud v citovaném rozsudku označil za ryze účelovou.

15. Odmítnutím akceptovat prostou kopii plné moci magistrát pravděpodobně zabránil „rozehrání“ výše popsané procesní strategie (byť ve světle rozsudku čj. 4 As 171/2014 – 26 zbytečně). I následný postup stěžovatele ve správním řízení ale vykazoval znaky obstrukčního jednání. Zmocněnkyně stěžovatele nedodala magistrátu příslibený originál plné moci do 18.12.2013, kdy se měla zúčastnit ústního jednání. Následně dodaná plná moc pak byla

originálem v kopii dodané plné moci jen zdánlivě – byla sice udělena stejného dne, ale její, jinak totožný, text vykazoval v závěru odchylku spočívající ve vyloučení zmocnění k doručování písemností.

16. Při posuzování rozsahu zastoupení soud zkoumá, jakým úmyslem byli zmocnitel a zmocněnec vedeni při sepisování plné moci (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1 8. 12. 2008, čj. 8 Azs 16/2007 – 58). V žalobě stěžovatel podotkl ke „druhé“ plné moci, že „[v]zhledem k problémům, které nastaly v řízení v prvním stupni, spočívajících ve spornosti platnosti plné moci a komunikace žalobce se správním orgánem, zmocnil žalobce zmocněnce již pouze k činění procesních úkonů, nikoliv k doručování písemností.“ Toto tvrzení je ale zjevně nepravdivé, protože obě plné moci jsou datovány stejným dnem, tedy předtím, než magistrát zmocněnkyni sdělil, že nebude akceptovat prostou kopii plné moci. I po tomto sdělení navíc stěžovateli nic nebránilo, aby magistrátu předložil skutečný originál původně zaslané kopie plné moci.

Kasační soud proto nepochyboval, že jediným důvodem odlišnosti plných mocí byla snaha o vytvoření procesně nepřehledné situace a prostoru pro následné uplatňování námitek procesních pochybení s konečným cílem protáhnout řízení do uplynutí lhůty pro projednání přestupku (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2015, čj. 2 As 47/2015 – 30, v němž soud vyhodnotil podání listovní zásilky na poště v zahraničí ve světle konkrétních okolností jako obstrukční jednání – není bez zajímavosti, že i v této věci zastupoval přestupce v soudním řízení advokát Mgr. Topol). Účelové jednání, jež nemá „jiné objektivní vysvětlení než obstrukci či nevhodné procesní taktizování“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2007, čj. 2 Afs 52/2007 – 50) přitom nepožívá soudní ochrany (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.8.2005, čj. 2 Afs 202/2014-43).“

Je tak naprosto nevěrohodné tvrzení žalobce o tom, že mu dříve nic nebylo známo o podmínkách použití radarových rychloměrů (údaje o Dopplerově efektu si může zjistit i laik – viz www.google.cz), tím spíše v případě, kdy žalobce byl zastoupen zmíněným zmocněncem, který v tomto případě určitě nezastupoval v řízení o obdobném přestupku poprvé, takže je značně nevěrohodné tvrzení žalobce o tom, že si po doručení žalovaného rozhodnutí „uvědomil“, jak je „věc vážná“. **To, že „věc je vážná“, si měl žalobce uvědomit již v době, kdy byl seznámen s výsledky měření rychlosti jím řízeného vozidla v rámci silniční kontroly Policií ČR a neměl spoléhat na obstrukční a účelovou strategii jmenovaného zmocněnce a potažmo na žalobu jmenovaného advokáta.** Jmenovaný zmocněnec byl účinně vyzván k doplnění blanketního odvolání, když rovněž tvrzení advokáta žalobce o tom, že tato výzva byla nesrozumitelná, když neobsahovala poučení o následcích marného uplynutí lhůty v ní stanovené, nemůže mít naději na úspěch. Tuto námitku v žalobách neuplatnil jmenovaný advokát poprvé, když vyhodnotil již i NSS následujícím způsobem:

Ve věci řešené u NSS pod sp. zn. 1As 155/2014 se jednalo v podstatě o stejný případ, kdy žalobce byl též v řízení o přestupku zastoupen obecným zmocněncem, který podal blanketní odvolání proti rozhodnutí o přestupku a žalobce zastoupený stejným advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem, který tyto žalobce – přestupce zastupuje určitě „nikoliv náhodou“, jak již soud uvedl s odkazem na konstantní soudní judikaturu NSS, rovněž uplatnil v žalobě stejnou námitku. NSS k tomu uvedl závěr, že „stěžovatel byl v řízení o přestupku zastoupen. Zástupce nebyl advokát, ale obecný zmocněnec. Tím však byla osoba vystupující v této roli a v typově podobných případech velmi často. Proto měla chápat, jakou povinností správní orgán I. stupně ukládá, a jaké budou důsledky jejího nesplnění. Pokud se účastník správního

řízení nechá zastupovat osobou, která vystupuje jako obecný zmocněnec v typově obdobných správních řízeních opakovaně, nemůže s úspěchem namítat, že z výzvy, aby doplnil, čeho se podaným blanketním odvoláním domáhá, a co navrhuje, nepochopil, že má doplnit odvolací důvody, a jaké dopady bude mít nesplnění této výzvy. Správní orgán I. stupně svým postupem naplnil požadavek přiměřenosti poučení o právech a povinnostech dotčené osoby podle § 4 odst. 2 správního řádu“ (srov. rozsudek NSS ze dne 25.3.2015, č.j. 1As 155/2014-36). Rovněž jako v projednávané věci, tak i ve zmíněné věci řešené u NSS byl právním zástupcem žalobce Mgr. Topolem uplatněn odkaz na rozsudek NSS ze dne 4.1.2011, č.j. 2As 99/2010-67, podle kterého je „konkrétním vyjádřením obecné zásady poučovací povinnosti správního orgánu poučit účastníka řízení o následcích neodstranění nedostatku podání ve lhůtě (přiměřené) stanovené pro jejich odstranění (viz § 45 odst. 2 správního řádu). Pokud tedy správní orgán ani nevyzval stěžovatele k odstranění vad odvolání, ve které by jinak byl povinen stěžovatele poučit o následcích nerespektování této výzvy, jednal rovněž v rozporu se zákonnými pravidly správního procesu, jejichž těžištěm je zásada poučovací“. NSS k tomuto odkazu na zmíněný rozsudek však uvedl, že „tento rozsudek ovšem na posuzovanou věc nedopadá, protože správní orgán I. stupně stěžovatele k odstranění vad vyzval. Nelze z něj dovozovat právní neúčinnost výzvy k odstranění vad odvolání, obzvláště s ohledem k výše uvedeným skutečnostem stěžovatelova zmocněnce“ (srov. rozsudek NSS ze dne 25.3.2015, č.j. 1As 155/2014-36 - bod 23). S výše uvedeným závěrem NSS se krajský soud plně ztotožňuje a v podrobnostech na něj odkazuje s tím, že i v dané věci byl žalobce zastoupen jedním z řady soudu známých obecných zmocněnců zastupujících v těchto věcech (v řízení o obdobných přestupcích), který v těchto přestupkových věcech žalobce s oblibou zastupuje, jak je známo z úřední činnosti podepsaného soudu, přičemž se jedná o Ing. M. J. (viz výše argumentace soudu týkající se těchto obecných zmocněnců).

Není pravdou, že by žalované rozhodnutí bylo místo skutků „definováno nesrozumitelně“, jak žalobce tvrdí v žalobě. S touto námitkou žalobce souvisí otázka vymezení skutku ve smyslu § 77 zákona o přestupcích. Odpověď lze nalézt v účelu vymezení skutku. Skutek, tedy událost projevenou ve vnějším světě, která je následně kvalifikována jako protiprávní jednání (k pojmu skutek - srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 17.7.2002, sp. zn. II. ÚS 143/02), je třeba řádně, a to místně, časově a věcně, tedy popisem, vymezit, a to tak, aby nemohlo dojít k záměně skutku s jiným skutkem, a aby tudíž byla dodržena zásada „ne bis i dem“ (ne dvakrát v téže věci). Rozhodnutí o přestupku musí obsahovat popis skutku v uvedení místa, času a způsobu spáchání, popř. i s uvedením jiných skutečností, již je třeba k tomu, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným, a dále musí být skutek popsán tak, aby byly naplněny veškeré zákonné znaky uvedené skutkové podstaty (takto judikoval i např. Krajský soud v Ústí nad Labem v rozsudku ze dne 1.6.2012, č.j. 16A 1/2011-73). Uvedeným požadavkům na vymezení skutku, zahrnující i místní vymezení, žalované rozhodnutí (které tvoří s rozhodnutím správního orgánu I. stupně jeden celek) plně vyhovuje, přičemž judikát aplikovaný žalobcem (rozsudek NSS ze dne 10.12.2014, č.j. 9As 80/2014-39) se vztahuje ke zcela jinému případu, kdy bylo prováděno měření v obci, v projednávané věci tomu však nebylo.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení nevznikly, resp. tohoto práva na náhradu nákladů řízení se vzdal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 2. března 2016

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová